

ת"פ 45446/11/15 - מדינת ישראל נגד תאמיר כיוף, ווליד פרו - דינו נגזר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 45446-11-15 מדינת ישראל נ' כיוף(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. תאמיר כיוף (עציר)

2. ווליד פרו - דינו נגזר

גזר דין בעניין הנאשם 1

כללי

הנאשם, תאמיר כיוף, נותן את הדין על שתי עבירות, אשר נכללו בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדו ביום 17 פברואר 2016 ואשר עניינם **סחר בנשק שלא כדין**, לפי סעיף 144(ב2) ו-(ג) בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") **ועבירות בנשק**, (החזקה ונשיאה) לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא, 144(ב) רישא וסיפא, במצורף לסעיף 29 לחוק העונשין.

זה המקום לציין, שכתב-האישום המקורי אשר הוגש נגד הנאשם כלל עבירות נוספות; הנאשם כפר באמור בכתב-אישום זה ואף החלה להישמע פרשת התביעה (ישיבת שמיעת ראיות מיום 14 פבר' 2016); עם זאת, מספר ימים אחר-כך, הודיעו הצדדים, כי מגעים ביניהם הבשילו לכלל הסכמה דיונית, אשר במסגרתה תוקן כתב-האישום, מה שאפשר לנאשם לחזור מכפירתו ולהודות בעובדות, אשר נכללו בכתב-האישום המתוקן, אשר הוגש נגדו.

העובדות, שבהן הודה והורשע הנאשם היו אלו -

נעים סביחי היה סוכן משטרה בשליחות משטרת ישראל. תפקידו התמקד ברכישת כלי-נשק בתמורה לכספים, אשר הושמו בידיו בידי מפעיליו. את הרכישות ביצע באישורם של מפעיליו ובהתאם להוראותיהם. הנאשם הכיר אדם בשם רון דהוד (להלן: "**דהוד**"). באחד מימי קיץ 2015, החליטו הנאשם ודהוד הנ"ל למכור בצוותא אמצעי-לחימה לאותו סוכן. לא למותר לציין, שבתקופה זו שהה הנאשם בביתו במסגרת שחרורו בתנאי "מעצר בית" בהתאם להחלטת בית-משפט, אשר בפניו הואשם בעבירה שעניינה סיוע לגידול סמים מסוכנים. בתחילת חודש אוגוסט 2015, ישבו הסוכן, הנאשם וחברו לכתב-האישום, ווליד פרו (להלן: "**פרו**"), בחצר ביתו של הנאשם. בשלב מסוים, נכנס הנאשם לתוך הבית פנימה ושב לחצר כשהוא מחזיק בידיו אקדח "יריחו"; את האקדח הציג הנאשם לסוכן בנוכחותם של פרו ודהוד. דהוד אמר לסוכן שהאקדח שווה 30,000 ₪ והציע למכרו תמורת רובה קלצ'ניקוב.

ביום 25 אוג' 2015, בשעות הצהריים, שוחחו הנאשם ודהוד עם הסוכן טלפונית וקבעו לבצע את עסקת מכירת האקדח הנ"ל לסוכן תמורת סכום של 26,700 ₪. העסקה יועדה לביצוע בו-ביום בכפר עוספיה. ואכן, בו-ביום, בשעה 17:30,

שוחחו הנאשם והסוכן טלפונית; הסוכן הודיע לנאשם כי הוא ממתין לו במקום מפגש בכפר. הנאשם הבטיח לשלוח את דהוד אל הסוכן לאספו. כעבור מספר דקות הגיע למקום המפגש פרו ברכבו; הסוכן ביקש שיסיעו לביתו של הנאשם; בהגיעם לבית, הודיע רונן לסוכן, כי הוא צפוי להצטרף אל החבורה תוך זמן קצר. נאשם 1 ישב אז בחצר הבית כשלמרגלותיו מונח כובע גרב ובו האקדח הנ"ל, מחסנית ריקה וקופסה, המכילה 31 כדורי אקדח. בשלב זה, הודיע הנאשם לסוכן שבדק את האקדח. הסוכן בדק את האקדח בעצמו ואחר-כך, מסר לנאשם את התמורה המוסכמת, ₪26,700, קיבל לידיו את כלי הנשק ואת האביזרים הנלווים והכניסם לתוך קופסה. או אז, הגיע למקום דהוד, אשר הסיע את הסוכן לכיוון היציאה מהכפר. במהלך הנסיעה שאל דהוד את הסוכן אם יש לו אקדח FN והסוכן הבטיח לבדוק זאת. דהוד אף ביקש מהסוכן לראות את האקדח בפעם האחרונה (וכך להיפרד ממנו), שכן זה היה ברשותו זמן רב. הסוכן אפשר לו לראותו. עת הגיעו ליציאה מהכפר יצא הסוכן מכלי-הרכב כשהנשק ברשותו.

תוצאות משפטיהם של המעורבים האחרים בפרשה

ווליד פרו נדון ביום 17 בפברואר 2016 בפני כבוד השופט ליפשיץ, מבית-משפט זה, והורשע בעבירה של **סיוע לסחר בנשק שלא שכדין** - עבירה לפי סעיפים 144(ב) ו-(ג) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין.

בעניינו של פרו הושג **הסדר טיעון** בין הצדדים. הסדר זה אומץ על-ידי בית-המשפט ובגדרו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, 8 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של ₪2,500. בבית-המשפט ציינה המאשימה, שההסדר הושג לנוכח **קשיים ראייניים בהוכחת האשמה**, בהתחשב בעובדה, שהנאשם הוא צעיר, נעדר עבר פלילי וגם לאור העובדה שחלקו בפרשה הוגדר כמתמחה ב"סיוע ברף הנמוך" לביצוע מעשה המסחר בנשק. צוין בהקשר זה, כי הוא לא היה מעורב כלל בתכנון העסקה או ביזימתה; כי מפגשו עם הסוכן היה מקרי; כי הסוכן היה זה שהכשילו, וגרם לו להסיעו למפגש. חלקו בעסקה, כך צוין, התמצה "בספירת הכסף"; לא היה לו כל רווח מהמעשה. הוא שירת שירות צבאי מלא במסגרת חטיבת הצנחנים כלוחם.

רונן דהוד נדון ביום 4 אפר' 2016 בפני כבוד השופט פיש מבית-משפט זה. הוא הודה בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדו במסגרת הסדר טיעון (חלקי) והורשע על-סמך הודאתו **בשני אישומים** שעניינם סחר בנשק ועבירות בנשק (החזקתו ונשיאתו). אחד האישומים הללו עניינו בעסקה אשר בה מעורב, כמפורט לעיל, הנאשם שבפניו. מעורבותו באירוע, כמפורט לעיל התבטאה בכך, שהסיע את הסוכן לכיוון היציאה מעוספיה, שאל את הסוכן אם יש בידיו אקדח מסוג FN לצורכי מכירתו, ואף ציין, שהאקדח שבידי הסוכן הוחזק בידיו שלו זמן ניכר ובעקבות זאת; לפיכך, ביקש מהסוכן "לראותו בפעם האחרונה".

האישום הנוסף, אשר בו הורשע, עניינו בהפניית הצעה לסוכן שירכוש ממנו אקדח מסוג FN ורובה ציד; הדבר הסתיים בעסקה, שבמסגרתה מכר רובה ציד **מאולתר** לסוכן תמורת סך של ₪5,000 (לאחר שמלכתחילה סוכם על מכירת רובה ציד **מקורי** תמורת סך של ₪11,000). דהוד ציין באוזני הסוכן במעמד הוצאת העסקה לפועל שהנשק עובד ואף נוסה על-ידיו.

לחובת דהוד רשום "עבר פלילי שהתיישן".

בית-המשפט קבע בעניינו מתחם ענישה הולם אשר נע בין **2-5 שנות** מאסר **בגין כל אחד משני המעשים** שבביצועם הורשע. לאחר התחשבות במכלול הנסיבות מצא בית-המשפט להטיל עליו **45 חודשי מאסר לריצוי בפועל** לצד עונש

מאסר על תנאי וקנס בסך 18,000 ₪.

ראיות לעניין העונש

הוגש לפני גיליון המידע הפלילי בעניינו של הנאשם (סומן ט.ל.ת/2). ממנו למדתי, כי ביום 29.3.16 הורשע הנאשם בעבירה של סיוע לגידול, ייצור והכנת סמים מסוכנים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים. בגין הרשעה זו הוטל עליו **מאסר בפועל בן 3 חודשים** (אותו החל לרצות בו-ביום) וכן עונש מאסר מותנה, התחייבות להימנע מעבירה ופסילת רישיון נהיגה על-תנאי.

מטעם ההגנה הוצג לי מסמך מאת חבר-הכנסת ד"ר אכרם חסון. חבר הכנסת ציין, בעניינו של הנאשם, כי הוא בן למשפחה גרושה וחי עם אימו לבד. מציאות זו כפתה עליו לפרנס את התא המשפחתי ולתמוך בו. צוין עוד כי הנאשם סיים שירות קרבי מלא, מה שמלמד שבבסיסו של דבר עניין לנו באדם חיובי. לפיכך, ביקש חבר-הכנסת הנכבד שבית-המשפט יקצר את עונשו של הנאשם ויושיט יד לשיקומו.

במסגרת הראיות לעניין העונש, הוגש לי **תסקיר שירות המבחן** למבוגרים בעניינו של הנאשם. התסקיר לימד כי הנאשם הוא צעיר רווק בן 23, בן לעדה הדרוזית אשר השלים 12 שנות-לימוד והשלים שירות קרבי מלא במסגרת חטיבת הצנחנים. עם שחרורו מהשירות הצבאי הוא מצא עצמו מועסק בעבודות חשמל ומיזוג-אוויר, בבתי-הזיקוק ואף בחברה לייצור משקאות.

קצין המבחן עמד על המשמעות הקשה שנודעת לעזיבת אבי-המשפחה את הבית לפני כ-4 שנים, מה שפגע במרקם המשפחתי וביכולת הפרנסה. שירות המבחן התרשם, שהנאשם נגרר לחברה עבריינית מתוך צרכי שייכות וחיפוש משמעות בתום השירות הצבאי ולנוכח נטישת האב; צוין, כי העבירות שעליהן נותן הנאשם את הדין בוצעו בהיותו ב"מעצר בית" על המשמעות המחמירה הנובעת לכך. צוין, כי קשריו החברתיים הם בחלקם שליליים וכי הוא בעל נטייה לבדיקת הגבולות ואינו מביט בהעמקה על משמעות מעשיו. קצין המבחן התרשם, כי הנאשם אינו נרתע ממצבים הטומנים בחובם סיכון של הפרת החוק בשל היותו בעל נטייה לפרוץ גבולות. לפיכך, הוערך **"סיכון גבוה להישנות מעשים עוברי חוק"**.

ממצאי השירות מלמדים, כי הנאשם אינו בשל עדיין לעבודה טיפולית מעמיקה, שכן הוא נמנע מקבלת אחריות אקטיבית על ביצוע העבירות, מתקשה להפנים את השלילה שבהתנהגותו ואינו מוכן להביט על מעשיו באורח ביקורתי.

בדברו האחרון לפני, ציין הנאשם כי הוא מתחרט על מעשיו, נוטל אחריות עליהם, כי הוא אינו מעוניין להתפרנס ממעשי סחר בנשק או בסמים והבטיח שלא לעבור שוב על החוק. הוא סיפר, שהשתתף במסגרת חטיבת הצנחנים במבצע "עמוד ענן" כלוחם וסיכל פיגועים.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

באת-כוח המדינה עמדה על כך, שחלקו של הנאשם בעשייה העבריינית נשוא פרשה זו היתה מרכזית ומשמעותית ובאה לידי ביטוי בהצגת הנשק לסוכן לפני ביצוע העסקה, שבוצעה בביתו דווקא ועל-ידי; היא כללה את תיאום העסקה, את סיכום התמורה ואת יישום העסקה בפועל מול הסוכן. צוין עוד, כי הוא הרוויח מפעולתו ועשה זאת תוך סיכון בטחון

החברה הגלום במסירת נשק לא חוקי לכל דורש.

לאור כל אלו, סברה התובעת, כי מתחם הענישה הראוי צריך שיועמד על **3-5 שנות מאסר לריצוי בפועל**.

בתוככי המתחם, ביקשה התובעת שאגזור עונש "ברף הגבוה", זאת לנוכח הרשעתו באחרונה בתיק אחר, בהתחשב בעובדה, שביצע את העבירה תוך כדי שהיה בתנאי "מעצר בית" ולאור ה"סיכון הגבוה" שישבו ויעבור על החוק (כפי שצוין בחוות דעת שירות המבחן).

התביעה ביקשה שעונש מאסר שיוטל עליו **יצטבר** לעונש, שאותו הוא מרצה בגין עבירת הסמים.

טיעוני הסנגור

הסנגור המלומד טען לפניי, כי חלקו של הנאשם בעסקה בה היה מעורב נפל משמעותית מחלקו של דהוד, שכן לא הוא תכנן אותה, הוא לא קבע את מחירה ואף לא יצר קשר עם הסוכן ולא הסיעו. עוד טען הסנגור כי ראוי להתחשב בכך, שעניין לנו בנאשם צעיר, נקי מעבר פלילי בתחום הנשק. הסנגור עמד על כך שמרשו הודה באשמה והביע חרטה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר ושמיעת 25 עדי-תביעה. הסנגור הצביע על נסיבותיו האישיות הקשות, ובפרט על כך שאבי-המשפחה נטש את הבית וגרם בכך פגיעה רגשית לנאשם.

לפיכך, סבר הסנגור שראוי שעונשו של הנאשם ימצא בחלק התחתון של מתחם הענישה ההולם. הסנגור הפנה אל שורה של פסקי-דין, שניתנו על ידי בית-המשפט העליון ובתי-המשפט המחוזיים, אשר במסגרתם הוטלו עונשים שנעו בין **16 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בגין עבירות של סחר בנשק.

הסנגור עמד על כך, שבני משפחתו של הנאשם מבקשים לסייע לו, מגבים אותו, עומדים מאחוריו ומבקשים הזדמנות לשקמו. העבירה לא בוצעה, לפי הנטען, למטרות רווח או פרנסה אלא כמעידה חד-פעמית שעליה מביע הנאשם צער וחרטה. ראוי, אפוא, להקל בעונש.

דין והכרעה

כמפורט לעיל, הורשע הנאשם שלפניי בעבירה של סחר בנשק ובעבירות בנשק (החזקתו ונשיאתו). אין כלל ספק בכך שמדובר ב"אירוע אחד" כמשמעו של מונח זה בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין; לפיכך, יש לגזור לו בגין פרשה זו **עונש כולל אחד**.

"מתחם הענישה ההולם"

א. הערך החברתי שנפגע

בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, שאותו ביצע הנאשם יש להתחשב בראש ובראשונה בערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע המעשה ובמידת הפגיעה בו. הנאשם החזיק ונשא כלי-נשק קטלני ואביזרים הנוגעים לאפשר את השימוש בו בלא רשות כדין. הוא אף רקם עסקה, אשר במסגרתה הוא מכר את כלי-הנשק לאדם, אשר ודאי לא היה מוסמך להחזיקו. המחוקק קבע איסור על החזקת כלי-נשק על-ידי בלתי-מורשים ובלתי-מוסמכים לנוכח **הסיכון הרב הנשקף לשלום הציבור ובטחונו, פועל יוצא משימוש בכלי-נשק בידיהם**. האיסור על מכירת כלי-נשק נועד למנוע התגלגלות כלי קטלני לידיהן של ידיים חבלניות או פליליות, העלולות לעשות בו שימוש להוצאה

לפועל של מטרותיהן הנפשעות.

הערך המוגן, אשר נפגע, אפוא, הוא הצורך להגן על שלום הציבור ובטחונו מפני שימוש מסוכן בכלי-נשק בידי בלתי-מורשים וסיכון חיי-אדם העלול לנבוע מהתגלגלות נשק כאמור לידיהם של אותם בלתי-מוסמכים. פגיעת מעשהו של הנאשם בערך המוגן היא ממשית ומשמעותית, שכן לא זו בלבד שהוא החזיק כלי-נשק שלא כחוק, אלא שהוא מכרו לאדם מפוקפק, אשר ניתן וצריך היה לחשוד, שהוא מבקש להחזיקו למטרות בלתי-חוקיות, בלתי-ראויות וכאלו, העלולות לסכן את הציבור.

ב. מדיניות הענישה הנוהגת

בתי המשפט בישראל הביעו דעתם, לא אחת, על החומרה והסכנה הטמונות בעבירות של סחר בנשק. בע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.12.11), ציינה השופטת חיות (פסקה 5), כדלקמן:

"סחר בלתי חוקי בנשק סולל את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית, והדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית בה קיים חשש תמיד כי נשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לא רק לידיים עברייניות, עניין חמור לעצמו, כי אם לידיהם של אלה המבקשים להוציא אל הפועל פעילות חבלנית עוינת... על כן, כל מי שהופך עצמו לחוליה במנגנון זה של סחר בלתי חוקי בנשק, מוחזק כמי שמבין ויודע אל נכון מה עלולות להיות התוצאות הנובעות ממעשיו ומהן הסכנות הנשקפות ממעשים אלה לחברה כולה";

ראו בנוסף, דברי כבוד השופט פוגלמן בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' מחמוד חרבוש (ניתן ביום 9.6.10), על הצורך להחמיר בענישה בעבירות נשק:

חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוע של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה... המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה... יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל.."

כמו כן, על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בתיק זה, עיינתי בפסיקה הנוהגת במקרים דומים, אשר למרבה הצער, נפוצים הם במקומותינו.

בפסק הדין שניתן במסגרת ע"פ 7317/13 חג'אב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 19.5.14) מאשר בית המשפט העליון את גזר דינו של כב' השופט אברהם אליקים, מבית המשפט זה, שבו נקבע מתחם ענישה בגין אישום של סחר בנשק שלא כדין (אקדח מסוג "ברטה" ומחסנית) הנע בין שלוש שנות מאסר בפועל לחמש שנים וחצי שנות מאסר בפועל.

בע"פ 3156/11 זראיעה נ' מ"י (ניתן ביום 21.02.12), נשא הנאשם ברכבו אקדח ותחמושת; הנדון שם היה חסר עבר פלילי ונדון בביהמ"ש המחוזי לשנתיים מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את ערעורו ואישר עונש זה.

בע"פ 5833/07 עלאא ח'ורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.11.07) אישר בית המשפט העליון עונש מאסר של 21

חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת מאסר על תנאי בן 7 חודשים במצטבר, שנגזר על נאשם בגין ביצוע עבירה של **סחר בנשק**, והחזקת סכין.

בע"פ 2422/14 **עלי ח'דר נ' מדינת ישראל** (21.12.14) אישר בית המשפט העליון עונש **מאסר של 36 חודשי מאסר בפועל** שנגזר על נאשם בגין ביצוע עבירה של **סחר בנשק** (תת מקלע מסוג "קרל גוסטב").

ג. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט')

בקביעת מתחם העונש ההולם יש מקום להיזקק לנסיבות, הקשורות בביצוע מעשה העבירה, שהן רלבנטיות לאופי העונש הראוי להיות מוטל על מבצעו.

האמור במעשה **שתוכן בידי הנאשם** (הוא נועד עם הסוכן כשבועיים לפני המכירה ובא בדברים עימו בכל הנוגע לתנאיה); **חלקו היחסי בביצוע העבירה ממשי**. אין ספק, שהנאשם היה הרוח החיה מאחורי ביצוע המעשה. הוא בוצע בביתו; הוא החזיק בכלי-הנשק ומסרו בידי הרוכש; הוא **קיבל את התמורה** לידיו. כתוצאה מביצוע מעשה העבירה היה צפוי להיגרם נזק של ממש בדמות התגלגלותו של נשק בעל אופי קטלני לידיים בלתי-מוסמכות, עוינות או פליליות, על כל המשתמע מכך. בפועל, לא נגרם נזק כתוצאה מביצוע העבירה בהתחשב בכך שהנשק נמכר לבסוף לשליחה של המשטרה במסגרת מבצע אכיפה.

הנאשם ביצע את המעשה לטובת **בצע כספי**. גם נתון זה מהווה, לטעמי, נתון מחמיר בעניינו של הנאשם.

הנאשם הבין היטב את שעשה, את הפסול שבמעשה ואת משמעותו. הוא אומנם בחר צעיר באופן יחסי; דא עקא, שהוא בוגר שירות צבאי מלא כלוחם ואף היה בעיצומם של הליכים משפטיים בגין עבירות סמים בזמן ביצוע המעשה, על המשמעות הנודעת לכך. הנאשם בהחלט יכול היה להימנע מלבצע את מעשה העבירה, אך הוא נגרר לבצעו, מפאת רצונו להשיג בצע כסף. אין ניתן לומר, כי המעשה נעוץ בהתעללות שעבר הנאשם או שביצע אותו בנסיבות הקרובות לכאלו המקימות סייג לאחריותו הפלילית. אין ניתן לומר על מעשה העבירה שהוא בוצע באכזריות או באלימות או כי הוא ניצל במסגרתו יחסיו עם נפגע כלשהו.

בבואי לקבוע את מתחם הענישה ההולם עיינתי, כמצוין לעיל, בפסיקה הנוהגת במקרים בעלי אופי דומה (מדיניות הענישה הנוהגת). עם זאת, מצאתי, כי **בקביעת מתחם הענישה בעניינו של הנאשם דכאן קיים משקל רב לעונשים, שנגזרו לשותפיו - דהוד ופרו**.

ראשית, סברתי **שעניינו של פרו איננו יכול להיות אמת-מידה לקביעת מתחם ענישה הולם בעניינו של הנאשם**. ראשית, עונשו של פרו נגזר במסגרת הסדר טיעון, הנעוץ בקשיים ראייתיים שבהם נתקלה התביעה בהוכחת האשמה. הפסיקה קבעה, לא פעם, שעונש שנגזר במסגרת הסדר-טיעון, בפרט כזה הנעוץ בקשיים להוכיח את האשמה, איננו יכול להוות שיקול משמעותי עת באים לגזור עונשו של מי שהורשע שלא במסגרת הסדר-טיעון לעניין עונשו. עמדה על כך כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ 7068/06 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (ניתן ביום 31.5.07):

"ככלל, גזר דין אשר ניתן במסגרת הסדר טיעון לא ישמש אמת מידה לעניין העונש אשר יש להשית על נאשמים שלא הסכימו להסדר הטיעון, ולא נטלו בו חלק (ע"פ 9449/01 יוספברג נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(1) 203 (2002)). הדבר נעוץ בכך, שהעונש שנגזר במסגרת הסדר טיעון ניתן, במרבית המקרים, בלא שהצדדים הרחיבו בטענותיהם או

הביאו ראיותיהם, ועל בסיס ההסכמה שאליה הגיעו, ושבת המשפט נמנע מלהתערב בה, אלא במקרים יוצאי דופן. לכך ניתן להוסיף, כי גם במקרה שבו הסדר הטיעון נחתם לאחר שנשמעו טענות והובאו הוכחות, אין בדבר, בהכרח, כדי לראות בעונש שנגזר במסגרת הסדר הטיעון אמת מידה מחייבת לגזירת העונש בנוגע למי שלא הודו במסגרת ההסדר ולא נקשרו בו. ודוק: גם כשמדובר באותה העבירה ובאותן הנסיבות עשויים שיקולים שונים הקשורים בניהול ההליך עצמו, בהודאת הנאשמים במסגרת ההסדר, בהתנהגות הצדדים לאחר המעשה, בנסיבותיהם האישיות וברצון להגן דיניות ענישה ראויה, כדי ליצור הבחנה מסוימת בין העונשים שיש לגזור על כל אחד מן הנאשמים.."

שנית, ברור לחלוטין, **שחלקו של פרו בפרשה האמורה קטן** לאין שיעור ביחס לחלקו של הנאשם דכאן. הדבר עולה בבירור מעובדות הרשעתו - הוא הורשע בכך שסייע, ברף הנמוך לנאשם ולדהוד בביצוע העסקה בה מדובר; לא היתה לו יד או רגל בתכנונה או ביזימתה, הוא פגש בסוכן באורח מקרי; הסוכן היה זה שהכשילו; לא היה לו כל רווח מהמעשה; חלקו בעסקה היה מינורי עד מזערי.

לעומת זאת, **חלקו של דהוד בעסקה היה משמעותי יותר**. עולה, כי הוא **החזיק בכלי-הנשק שנמכר תקופה ארוכה**; הוא **הסיע את הסוכן** בתום העסקה, כשהנשק ברשותו ואף זכה **לראות את כלי-הנשק "בפעם האחרונה" טרם פרידה הימנו**.

יוצא, שלו **מעורבות ממשית** בעסקה, אף כי אין ניתן לומר כי מעורבותו בה עולה על זו של הנאשם, שהוא, לטעמי, העברין העיקרי במסגרתה. עליו הוטלו, כאמור 45 חודשי מאסר לריצוי בפועל על מעורבותו בעסקה האמורה במצורף לביצוע עסקה נוספת, שעניינה מכירת רובה ציד מאולתר.

מתחם העונש ההולם בתיק זה

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים, שבהם פגע הנאשם, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות ממין אלו, ואת מדיניות הענישה אשר ננקטה בתיק זה כמו גם את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שפורטו לעיל, באתי לכלל דעה, כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שבביצעו הורשע הנאשם שלפניי, **נע בין 2 שנות מאסר לבין 5 שנות מאסר** לצד עונשים נוספים, נלווים.

גזירת העונש המתאים לנאשם (סעיף 40א)

משנקבע מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, נותרה בידי המלאכה הקשה של גזירת העונש המתאים לנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, דהיינו נסיבותיו האישיות.

בהקשר זה, תעמוד לזכותו של הנאשם **נטילת האחריות על המעשים**, שבאה לידי ביטוי בהודאתו בפני בית-המשפט (גם אם היה זה לאחר שמיעת ישיבה אחת של שמיעת ראיות) ובדבריו האחרונים לפניי. יצוין, כי מאחר שההודאה באשמות באה **לאחר תיקון כתב-האישום והשמטת עובדות ופרטי-אישום הימנו, ניתן לייחס לה משקל כמעט כאילו נמסרה בהזדמנות הראשונה**. אין ספק, שעונש מאסר, הצפוי לנאשם **צפוי לפגוע בו לנוכח גילו ומצבו הרגשי העדין**, אשר תואר לעיל; עונש מאסר **יפגע בהכרח במשפחתו**; התרשמתי מכך, באורח בלתי-אמצעי, במהלך הדיון לפניי. סוגיית חזרתו של הנאשם למוטב הינה סוגיה מורכבת בעניינו של הנאשם. מחד גיסא, ניתן היה להתרשם מדבריו לפניי ומדבריהם המרגשים של בני-משפחתו, שקיימת **הפנמה של חומרת המעשים והבנה כי ראוי להלך בדרך הישר ולא בדרכים עקלקלות**. לעומת זאת, שירות המבחן, כמפורט לעיל, ציין, כי הנאשם מתקשה להפנים את

השלילה בהתנהגותו ולפיכך, כי הוא איננו בשל לעבודה טיפולית מעמיקה. יש לקוות, שבמהלך תקופת כליאתו, תבשיל ההפנמה וההטמעה, החרטה תעמיק והנאשם יעבור לשלב בשל יותר לעבור תהליך של שיקום ובנייה מחדש.

יש לזקוף לזכותו של הנאשם את **שירותו הצבאי כלוחם בצנחנים דווקא**, את **השתתפותו במבצע "עמוד ענן" ואת היותו נמנה על כוחות המילואים עד עצם היום הזה**. אכן, התנהגות זו מלמדת בבירור, כפי שאף ציין סבו הנכבד **שגרעין-הטוב מצוי שם בפנים וכי ניתן לקוות שהנאשם הבין את טעותו וייצא לדרך חדשה**.

אתן משקל, אף כי לא מכריע לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ובפרט לטראומה שהיתה מנת-חלקו עת אביו נטש את בית-המשפחה לפני מספר שנים והותירה ללא תמיכה כלכלית וללא אמצעי מחייה.

לבסוף, אין ניתן להתעלם מכך שלחובת הנאשם נזקפה, עוד לפני מעורבותו בפרשה זו, מעורבות בעבירה פלילית חמורה (של גידול סמים) וכי **מעשה העבירה נעשה תוך כדי שהייה בתנאי "מעצר בית" בביתו תוך הפרת אמונו של בית-המשפט, על המשמעות המחמירה הנובעת לכך**.

גם בנקודה זו, ראוי לציין כי יש משקל לבחינת מצבו היחסי של הנאשם אל מול מצבו של דהוד, שכן השניים הם שותפים לדבר עבירה. גם דהוד שירת שירות צבאי מלא במסגרת חיל הצנחנים. דהוד היה מעורב בצורף של עבירות ולא בעבירה אחת בלבד כמו הנאשם; דהוד הודה באשמה הודאה מוקדמת; עברו הפלילי איננו מכביד והוא אף התיישן.

סברתי, שראוי ליתן משקל מסוים לשיקולי הרתעה אישיים, שכן ראוי לעשות מאמץ להרתיע את הנאשם מביצוע מעשים דומים ולצורכי ההרתעה הכללית: **למרבה הצער תופעת ההחזקה של נשק בלתי-חוקי ושל הסחר בו היא "מכת האזור" וראוי, אפוא, לעשות שימוש בכלי הענישה על-מנת להרתיע את הרבים מפני ביצוע מעשים שכאלה**.

סוף דבר

לאחר שנטלתי בחשבון את כלל הנסיבות המפורטות לעיל, באתי לדעה, כי ראוי להטיל על הנאשם עונש מאסר בן 4 שנות מאסר, שמתוכם יהיו 30 חודשים לריצוי בפועל מיום מעצרו;

היתרה תהא על-תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירות על סעיפים 143 או 144 לחוק העונשין;

כן מוטל עליו קנס בסך של 15,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.1.17. לא שולם אחד התשלומים הללו, ירצה הנאשם חודש נוסף של מאסר תמורתו.

עונש המאסר שאותו מרצה הנאשם כעת ירוצה במקביל ובחופף לעונש המוטל היום.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשע"ו, 01 מאי 2016.